

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie september 2015

I. senát

Nálezy – prieťahy v konaní:

spisová značka	I. ÚS 246/2015
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. augusta 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo veci koná krajský súd od roku 1992, keď mu bola postúpená okresným súdom.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že spory o priznanie uplatnených nárokov z bezdôvodného obohatenia tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložitú. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na konanie pred krajským súdom o zaplatenie „15 676,11 eur s príslušenstvom“ napadnuté sťažnosťou. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania podľa ústavného súdu nebol závislý od skutkovej náročnosti prerokovávanej veci a ani krajský súd nenamietal vo svojom vyjadrení k sťažnosti prípadnú právnu alebo skutkovú zložitost' veci. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní vyjadrenia krajského súdu sa s jeho názorom, že sťažovateľ sa mal pričiniť na zbytočných prieťahoch, nestotožnil (pozri jeho vyjadrenie v bode 5 úplného znenia nálezu) vzhľadom najmä na neefektívnu činnosť krajského súdu, a preto dal za pravdu právnej zástupkyňi sťažovateľa (pozri bod 6 úplného znenia nálezu), že správanie sťažovateľa neprispelo k predĺženiu konania, a vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania a neefektívnu činnosť krajského súdu vyhodnotil tieto námietky krajského súdu ako nepodstatné. Aj keď sťažovateľ, resp. jeho právna zástupkyňa sa viackrát nezúčastnili na pojednávaní, ospravedlniac svoju neúčast', nemožno túto neúčast' v celkovom kontexte prebiehajúceho súdneho sporu považovať za právne významnú, t. j.

	<p>za takú, v dôsledku ktorej došlo k zásadnému predĺženiu prebiehajúceho súdneho konania (toto sa vedie na súdoch viac ako 25 rokov, pozn.)</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou štandardnou judikatúrou predovšetkým konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, že predmetné konanie nebolo právoplatne skončené, hoci prebieha na krajskom súde od decembra 1992 (celkove od roku 1990, pozn.). Podľa názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. II. ÚS 3/09, III. ÚS 170/2010, III. ÚS 21/2014). Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevymedzoval prípadné konkrétne úseky nečinnosti a ani obdobia, keď sa spis nachádzal na najvyššom súde, ale poukázal iba na relevantné dôvody neefektívnosti postupu krajského súdu (pozri bod 5 úplného znenia nálezu), ktoré vyplývajú napr. aj z posledného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 59/2012 z 31. januára 2013 (ktorým opakovane zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 48 Cb 3/93-K1-545 z 24. októbra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie), keď uviedol na s. 6, že „rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., nie je dostatočne odôvodnené, a preto je nepreskúmateľné. Postupom súdu bolo porušené právo účastníka na spravodlivé súdne konanie, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo je prípustným odvolacím dôvodom podľa § 205a ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ... súd prvého stupňa mal posúdiť výšku podielu žalovaných na zisku žalobcu v zmysle predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (č. k. ObdoV 76/1996-308), a to podľa § 51 Občianskeho zákonníka a nie presunúť túto úlohu na znalca. Platí, že pri týchto osobitne neupravených zmluvách sa postupuje analogicky podľa zákonných ustanovení, ktoré upravujú občianskoprávne vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. Obsahom najbližšia je zmluva o združení upravená v ustanoveniach § 829 až 841 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ súd nemal preukázané, že by medzi účastníkmi došlo k dohode o výške podielov na majetku získaného spoločnou činnosťou, mal vychádzať z § 835 Občianskeho zákonníka, to znamená z predpokladu, že podiely na majetku sú rovnaké...“.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným prieťahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 380/08 a I. ÚS 158/2010).</p> <p>Vzhľadom na uvedené konštatovanie najvyššieho súdu a hodnotenie priebehu konania pred krajským súdom (pozri bod 15.3 úplného znenia nálezu), ako aj na základe vyjadrenia krajského súdu, ktorý priznal neprimeranú dĺžku konania, je ústavný súd bez ďalšieho toho názoru, že neefektívnym postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 44 Cb 1/2014 (na začiatku vedenom pod sp. zn. 48 Cb 3/93) bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru <u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 8 000 € a právo na úhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	
<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 93/2015</p>

sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	26. augusta 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o jej žalobe o zaplatenia sumy s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Konanie sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie okresného súdu o žalobe na zaplatenie sumy 448 226,35 € z titulu náhrady škody (za nesprávny úradný postup súdneho exekútora znehodnotením jej pohľadávky v súvislosti s konkurzným konaním) od Slovenskej republiky, zastúpenej ministerstvom spravodlivosti. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že ide o vec po skutkovej i právnej stránke zložitú, pričom poukázala predovšetkým na zložitosť aplikácie procesného ustanovenia § 141a OSP (nejednotná rozhodovacia činnosť všeobecných súdov v čase vydania rozhodnutia). Ústavný súd však konštatoval, že predmetná vec je bežnou občianskoprávnou vecou, ktorá za štandardných okolností nevyžaduje zvýšenú náročnosť.</p> <p>Pri posudzovaní druhého kritéria, ktorým je správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka svojím správaním výrazne prispela k predĺženiu konania. Konateľ sťažovateľky opakovane požiadal o odročenie vytyčených pojednávaní (9. októbra 2009, 5. februára 2010, 16. apríla 2010, 1. júna 2010, 24. septembra 2010 pre nepriaznivý zdravotný stav), opakovane 13. mája 2009 a 18. augusta 2010 upravil svoju žalobu, došlo k zmene adresy pre doručovanie, postúpeniu pohľadávky tvoriacej predmet sporu, uplatneniu námietky zaujatosti konajúcej sudkyne a jej vzatiu späť. Takéto správanie sťažovateľky malo za následok, že v období od 9. októbra 2009 do 24. septembra 2010, t. j. 1 rok sa vo veci neuskutočnilo žiadne z nariadených pojednávaní a aj ďalšie procesné úkony, aj keď ich sťažovateľka uplatňovala oprávnene, mali preukázateľne výrazný dopad na dĺžku trvania konania. Ústavný súd stabilne uvádza, že za prieťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkov konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (napr. III. ÚS 242/03).</p> <p>Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je postup samotného okresného súdu.</p> <p>Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 124/2008 začalo 28. júla 2008 návrhom na zaplatenie sumy 448 226,35 € z titulu náhrady škody od Slovenskej republiky, zastúpenej ministerstvom spravodlivosti, a uznesením okresného súdu z 5. mája 2015 bolo zastavené v zmysle § 141a OSP. Ústavný súd poznamenal, že prvým rozhodnutím vo veci okresný súd uznesením č. k. 8 C 124/2008-343 z 10. augusta 2012 zastavil konanie z dôvodu nezaplatenia preddavku na trovy konania. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu 31. augusta 2012 odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2 Co 406/2012-373 z 22. marca 2013 rozhodol tak, že ho odmietol a potvrdil uznesenie okresného súdu. Spis sa na krajskom súde nachádzal v období od 9. decembra 2012 do 17. apríla 2013. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka 3. júna 2013 dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 333/2013 z 29. októbra 2014 zrušil uznesenie krajského súdu a okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V dôsledku dovolacieho konania sa spis nachádzal na najvyššom súde v období od 7. októbra 2013 do 10. novembra 2014, t. j. 13 mesiacov.</p>

	<p>Zo šetrenia ústavného súdu bolo zistené, že po vrátení veci okresný súd uskutočnil pojednávanie 12. februára 2015. Na tomto pojednávaní sťažovateľka vznesla námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, ktorú následne vzala späť. Okresný súd uznesením z 5. mája 2015 konanie vo veci zastavil. Proti rozhodnutiu okresného súdu o zastavení konania podala sťažovateľka 4. júna 2015 odvolanie, ktoré bolo predložené na rozhodnutie krajskému súdu.</p> <p>Z prehľadu procesných úkonov okresného súdu vyplýva, že okresný súd postupoval vo veci plynulo, reagoval na procesné úkony účastníkov konania a s výnimkou pochybenia a nepredvolania sťažovateľky na nariadené konanie nedošlo v jeho postupe k zásadným zbytočným priet'ahom a procesným pochybeniam. Pre úplnosť ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že obdobia, počas ktorých sa spis nachádzal na odvolacom (krajskom) súde a dovolacom (najvyššom) súde z titulu konania o odvolaní a dovolaní, nemožno pripočítat' na ťarchu okresného súdu, ktorý v tomto čase objektívne nemohol ovplyvniť priebeh ani plynulosť skúmaného konania.</p> <p>Napriek uvedenému, ako aj skutočnosti, že aj samotná sťažovateľka svojím správaním a procesnými úkonmi prispela k doterajšej dĺžke konania, ústavný súd nemohol prehliadnuť skutočnosť, že uvedené konanie trvá už viac ako 7 rokov, a preto rozhodol, že konanie okresného súdu sp. zn. 8 C 124/2008 ako celok má charakter konania so zbytočnými priet'ahmi, a predstavuje tak porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na úhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 268/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Peter Brňák</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>26. augusta 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o jej vzájomnom návrhu na „zaplatenie 600 000,- Kč a 20 000,- DEM s prísl.“ z roku 2005.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Pri hodnotení podľa kritéria zložitosti veci ústavný súd poukázal na nález sp. zn. I. ÚS 222/2014 z 10. septembra 2014, v ktorom vo veci iného účastníka tohto konania konštatoval, že spory o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom vyplývajúce z rôznych zmlúv občianskoprávnej povahy (napr. zmluva o pôžičke), ako aj obchodnoprávnej povahy (napr. zmluva o dielo, resp. zmluva o postúpení pohľadávky) nie sú právne zložité a existuje k nim aj stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov. V danej veci nemohol ústavný súd ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania ani v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu pred okresným súdom, pretože už od podania vzájomného návrhu v roku 2005 bol okresný súd úplne nečinný viac ako tri roky (v tomto období okresný súd síce vylúčil vzájomný návrh sťažovateľa na samostatné konanie na pojednávaní 28. apríla 2005, ale až 7. januára 2008 bol návrh zaevidovaný</p>

	<p>pod sp. zn. 13 C 2/2008) a neskôr nečinný aj ďalšie dva roky, pričom jeho postup bol v nasledujúcom období (od roku 2010 do súčasnosti) tiež neefektívny, keďže do dnešného dňa nie je ešte konanie právoplatne skončené (pozri hodnotenie postupu okresného súdu).</p> <p>Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil niektoré okolnosti, ktoré možno pričítať aj na jej ťarchu. Svedčí o tom najmä skutočnosť, že sťažovateľka sa o svoju vec vôbec nestarala najmä v rokoch 2005 až 2010, a teda účinne nestrážila svoje práva (vigilantibus iura). Obdobne pri podaní návrhu nezaplatila súdny poplatok a okresný súd musel zrušiť aj termín pojednávania určený na 12. jún 2014 aj z dôvodu oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky, že medzi účastníkmi konania „začalo prebiehať rokovanie o prípadnom mimosúdnom vyriešení súdneho sporu“, pričom toto prebiehalo veľmi zdĺhavo a právna zástupkyňa sťažovateľky nereagovala v lehote na výzvy okresného súdu, čím sa konanie zbytočne predlžovalo.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. V tejto súvislosti išlo predovšetkým na ujmu okresného súdu, že od podania vzájomného návrhu sťažovateľkou v roku 2005 bol úplne nečinný viac ako tri roky (až 7. januára 2008 bol totiž návrh zaevidovaný pod sp. zn. 13 C 2/2008). Následne okresný súd okrem spomínanej nečinnosti nevykonal žiadny úkon viac ako dva roky (od 18. marca 2008, keď vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, až do 10. mája 2010, keď okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie dôkazov, o ktoré vzájomný návrh opiera). A hoci v roku 2010 nariadil niekoľko pojednávanií a 25. novembra 2010 rozhodol rozsudkom, jeho rozsudok bol uznesením sp. zn. 7 Co 119/2011 z 12. júna 2012 napokon krajským súdom zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Konanie vedené okresným súdom od podania vzájomného návrhu do času rozhodovania ústavného súdu trvá viac ako 10 rokov a táto celková doba, počas ktorej vec sťažovateľky stále nie je právoplatne skončená, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti.</p> <p>Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to vtedy, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobie napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd neakceptoval vyjadrenie okresného súdu, že nebolo možné konať v tejto veci bez prieťahov v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € a právo na úhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 214/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Milan Lalík</p>

druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	26. augusta 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu vo veci nariadenia predbežného opatrenia. Konanie sa začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v občianskom súdnom konaní. V zmysle Občianskeho súdneho poriadku existujú dva základné typy tohto inštitútu, čo v praxi znamená, že predbežné opatrenie možno nariadiť v dvoch prípadoch, a to na návrh fyzickej či právnickej osoby mimo riadneho súdneho konania bez predchádzajúceho podania žaloby v merite veci (vo veci samej) v zmysle § 74 ods. 1 OSP. Podľa tohto ustanovenia predbežné opatrenie pred začatím konania môže súd nariadiť, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Predbežné opatrenie možno nariadiť i na základe návrhu niektorého z účastníkov už prebiehajúceho konania, a to v zmysle § 102 ods. 1 OSP v prípade, že treba po začatí súdneho konania dočasne upraviť pomery účastníkov. Pre obidva prípady uvedené v § 74 ods. 1 OSP platí, že zásadou tu je rýchle a pružné riešenie situácie, ktoré neznesie odklad pre nebezpečenstvo, ktoré inak hrozí záujmom účastníkov. (Občiansky súdny poriadok, úplné znenie s komentárom a judikatúrou... Vydala Nová práca, spol. s r.o., Barónka 12, P.O.BOX 80, 830 05 Bratislava 35, v roku 2012 ako svoju 132. publikáciu, strana 121).</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného a s prihliadnutím na okolnosti právnej veci (sťažovatelia podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia po niekoľkoročnom trvaní súdneho konania v merite veci, pozn.) ústavný súd v širšom meradle považuje za vhodné poukázať na právny pohľad, ktorý v rozsudku veľkého senátu vo veci Micallef proti Malte z 15. 10. 2009, sťažnosť č. 17056/06 vyjadril ESLP, práve poukazujúc na význam predbežného opatrenia (zaoberajúc sa vecnou aplikovateľnosťou čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o predbežnom opatrení, o ktorú právnu otázku v predmetnej právnej veci nešlo, pozn.) „Vylúčenie predbežných opatrení zo sféry článku 6 bolo dosiaľ odôvodňované skutočnosťou, že v tomto prípade v zásade nie je rozhodované o občianskych právach a záväzkoch. Avšak za daných okolností, kedy množstvo zmluvných štátov čelí obrovskému množstvu nedorobkov v ich preťažených súdnych systémoch vedúcich k neprimerane dlhým konaniam, bude rozhodnutie sudcu o predbežnom opatrení často na podstatnú dobu, a vo výnimočných prípadoch natrvalo rovné rozhodnutiu o merite obžaloby.“. Naostatok, je potrebné poukázať aj na § 75 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia... rozhodne súd bezodkladne, najneskôr do 30 dní po doručení návrhu.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Pokiaľ ide o prvé dve kritériá (zložitosť veci a správanie účastníka), ústavný súd nezistil žiadnu podstatnú skutočnosť, ktorá by mohla odôvodniť namietanú dĺžku konania. Rozhodovanie všeobecných súdov v majetkovoprávnych veciach patrí do štandardnej/bežnej rozhodovacej praxe súdov. Z konania sťažovateľov ústavný súd zistil, že títo v časových lehotách súdom určených reagovali na jeho výzvy, ba naopak samostatnými podaniami, a to napr. z 30. októbra 2012 – „žiadosť navrhovateľky v šiestom rade na rozhodnutie súdu ohľadne návrhu na vydanie predbežného opatrenia, žiadosť navrhovateľov v piatom a šiestom rade na vykonanie dôkazov, žiadosť navrhovateľa na urýchlenie konania“ z 3. decembra 2012 – „sťažnosť na nečinnosť súdu a žiadosť navrhovateľa v piatom rade na urýchlenie konania vo veci 6 C129/2004“ z 18. decembra 2013 – „žiadosť navrhovateľov v piatom a šiestom rade o urýchlené rozhodnutie o predbežnom opatrení“, urgovali rýchly postup súdu pri rozhodovaní o ich návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, resp. bezprietahový postup súdu vo veci.</p> <p>Pokiaľ ide o tretie kritérium (postup súdu), ústavný súd dospel k záveru, že postup</p>

okresného súdu v konaní vo veci návrhu sťažovateľov z 5. apríla 2011 (doručeného okresnému súdu 7. apríla 2011, pozn.) na nariadenie predbežného opatrenia sa vyznačoval obdobiami buď úplnej nečinnosti alebo neefektívnej činnosti, v dôsledku čoho nie je o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodnuté po vyše štyroch rokoch od jeho podania. Okresnému súdu trvalo sedem mesiacov, kým o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol, a to jeho odmietnutím z dôvodu nevyhovenia výzve okresného súdu, neskôr trvalo okresnému súdu celkovo 15 mesiacov, kým bol spisový materiál predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach (spis bol krajskému súdu doručený 20. júna 2013) a následne po doručení spisu z krajského súdu okresnému súdu od 26. augusta 2013 až dosiaľ nie je rozhodnuté o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Okresný súd v čase od vrátenia spisu dvakrát vyzval sťažovateľov k podanému návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, pričom jeho prvá výzva bola všeobecného charakteru a namiesto nej mohol okresný súd vyzvať sťažovateľov adresne, tak ako to urobil výzvou z 10. júna 2015. Už z uvedeného návrhu je „prima facie“ zrejmé, že postup okresného súdu bol nesústredený, ba až povrchný k ochrane práv sťažovateľov, ktorí z pohľadu ústavného súdu podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia po tom, ako konanie vo veci trvalo už sedem rokov, a teda podaním tohto návrhu sa sťažovatelia snažili odstrániť stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádzali. Inými slovami, konanie vo veci prebieha už vyše 10 rokov, a tento stav právnej neistoty sa nedarí odstrániť predbežným opatrením, o ktorom okresný súd „koná“ už vyše 4 rokov.

Ústavný súd konanie okresného súdu v čase od podania návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (od 7. apríla 2011) do jeho odmietnutia (15. novembra 2011), nehovoriac už o neprimerane dlhom období predkladania spisu odvolaciemu súdu, vyhodnotil ako neefektívnu činnosť okresného súdu vzhľadom na právny záver krajského súdu vyjadrený v jeho uznesení sp. zn. 25 Co 203/2013 z 31. júla 2013, z ktorého vyplýva, že *„Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým odmietol podanie navrhovateľa v 5/ rade na nariadenie predbežného opatrenia s odôvodnením, že návrh nie je úplný, nie je vecne správne. Už zo samotného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj z jeho doplnenia je zrejmé, čoho sa navrhovatelia v 5/ a 6/ rade domáhajú, aké ich právo je ohrozené. Je zrejmé, že ako vlastníci parc. č. 1995/4 a 1995/7 chaty tvrdia, že nemajú prístup ku svojim nehnuteľnostiam a z tohto dôvodu je zamedzené realizovať ich vlastnícke právo a s ním spojené ďalšie práva užívať nehnuteľnosti. V návrhu a v doplnení návrhu podrobne špecifikovali petit navrhovaného predbežného opatrenia a jasne uviedli, čoho sa ním domáhajú... Odmietnutie návrhu je dôvodné len v prípade, ak z neho nie je zrejmé, čoho sa navrhovateľ návrhom domáha, teda ak z podania nie je možné vyvodiť, čoho sa v konaní na základe opísaného skutkového stavu domáha... S ohľadom na uvedené odvolací súd uzavrel, že návrh na vydanie predbežného opatrenia nielen v pôvodnom, ale aj v doplnenom znení, spĺňa náležitosti riadneho podania návrhu predbežného opatrenia, a preto nebol dôvod postupovať podľa § 43 ods. 2 OSP odmietnutím návrhu.“* V kontexte právneho názoru krajského súdu je nepochopiteľná výzva okresného súdu z 30. júla 2014 na vyjadrenie k tomu, či trvajú dôvody na nariadenie predbežného opatrenia za súčasnej absencie rozhodnutia vo veci samej, a to o to viac, že okresný súd (i) disponoval právnym názorom nadriadeného súdu, ktorý bol povinný rešpektovať, a (ii) konanie vo veci samej bolo predmetom niekoľkonásobného posúdenia ústavným súdom (IV. ÚS 50/2012, III. ÚS 383/2012, III. ÚS 118/2013, II. ÚS 527/2014) práve skrz porušenie práv jednotlivých účastníkov konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy, kde práve vyslovenie porušenia týchto práv by malo byť pre okresný súd signálom pre zintenzívnenie svojho postupu v konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyslovil ústavný súd záver, že postup okresného súdu v konaní o nariadení predbežného opatrenia sťažovateľov z 5. apríla 2011 (doručeného súdu 7. apríla 2011) je prietahový (okresný súd je buď v konaní úplne nečinný alebo koná neefektívne, pozn.), a to nielen v rovine zákonnosti a ústavným súdom chránenej ústavnosti, ale aj v rovine bežne ponímanej spravodlivosti a je odňatím spravodlivosti.

Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov.

	<u>Ústavný súd sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € každému a právo na úhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ESLP: rozsudok vo veci <i>Micallef proti Malte</i> z 15. 10. 2009, sťažnosť č. 17056/06

spisová značka	I. ÚS 211/2015
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	26. augusta 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o jeho návrhu na „náhradu škody v zmysle § 195 a nasl. Zákonníka práce“. Konanie sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>V súvislosti s posudzovaním zložitosti veci ústavný súd konštatoval, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na náhradu škody voči svojmu bývalému zamestnávateľovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v dôsledku poškodenia jeho zdravia. Ústavný súd nepovažoval posudzovanú vec za právne zložitú, pretože takéto spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov. Vychádzajúc z obsahu spisu, ústavný súd vyjadril názor, že vec sťažovateľa možno považovať za skutkovo zložitejšiu, a to najmä vzhľadom na potrebu vykonať v záujme ustálenia skutkového stavu znalecké dokazovanie na posúdenie opodstatnenosti uplatnených nárokov. Ústavný súd v tejto súvislosti však zároveň zdôraznil, že uvedená skutková zložitost' veci nemôže ospravedlniť doterajšiu neprímeranú dĺžku namietaného konania, ale možno ju primerane zohľadniť napr. pri určení sumy finančného zadosťučinenia (obdobne napr. IV. ÚS 374/2014).</p> <p>Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V predmetnom prípade sťažovateľ výrazne neprispel podľa názoru ústavného súdu k predĺženiu súdneho konania, hoci zo zápisnice z prvého pojednávania konaného 19. októbra 2011 na č. l. 26 je zrejme, že prvýkrát až na tomto pojednávaní jeho právna zástupkyňa špecifikovala, že v návrhu neuviedla najpodstatnejšiu okolnosť, že uplatňovaná náhrada škody mala súvisieť s pracovným úrazom sťažovateľa, ktorý utrpel ešte 22. októbra 1999, v dôsledku čoho bola aj vyzvaná okresným súdom na predloženie dokladov o spôsobe riešenia úrazovej udalosti. V konaní bol sťažovateľ však neskôr aktívny (bol zastúpený aj advokátkou), podal aj sťažnosti na zbytočné prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu a ani okresný súd nemal k jeho správaniu konkrétnejšie výhrady.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Ústavný súd predovšetkým konštatoval, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je náhrada škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, t. j. vec, ktorej povaha (spor o existenciu nárokov, ktoré môžu byť zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03).</p> <p>Ústavný súd z prehľadu úkonov zistil, že okresný súd o návrhu sťažovateľa síce počas</p>

	<p>doterajšieho trvania súdneho konania (takmer 5 rokov) vykonal dokazovanie na dvoch pojednávaniach (19. októbra 2011 a 13. októbra 2014), nariadil aj znalecké dokazovanie v roku 2013, ale na druhej strane v takej citlivej veci nemožno akceptovať, že v posudzovanej veci bol okresný súd úplne nečinný už na začiatku, a to konkrétne už v období od 12. marca 2010, keď mu bolo doručené vyjadrenie odporcu k návrhu, až do 19. októbra 2011, keď odročil pojednávanie na neurčito na účely doplnenia dôkazov (nečinnosť 19 mesiacov). Ďalšia nečinnosť od tohto pojednávania v trvaní 21 mesiacov pokračovala až do 6. augusta 2013, keď vypracoval uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania. Napokon okresný súd nevykonal žiadne úkony ani od októbra 2013, keď mu bol doručený znalecký posudok, až do 13. októbra 2014, keď sa konalo pojednávanie, a potom od posledného pojednávania až dosiaľ (nečinnosť viac ako 20 mesiacov). Postup okresného súdu nie je teda plynulý a nesmeruje k včasnému odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a k rozhodnutiu vo veci samej, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy.</p> <p>Ústavný súd tiež zdôraznil, že argumenty vyjadrené vo vyjadreniach okresného súdu a jeho sudcu ospravedlňujúce nečinnosť okresného súdu nemohol ústavný súd akceptovať a v súvislosti s uvedeným poukázal na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06...), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.</p> <p>Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd preto vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a právo na úhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 54/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Milan Čalík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>26. augusta 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o jej návrhu „na začatie konania na náhradu škody spôsobenej pri dopravnej nehode“. Konanie sa začalo v roku 2002.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na odškodnenie úrazu z dopravnej nehody spôsobenej 14. januára 1998. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že predmetné konanie môže v danej</p>

	<p>veci predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci so zodpovedaním otázok týkajúcich sa všetkých zložiek náhrady škody na zdraví sťažovateľky, ktoré si vyžadujú aj mnohé lekárske posudky. Z tohto dôvodu boli vo veci vykonané dva znalecké dokazovania, ale aj napriek tomu konanie nemôže trvať takú dlhú dobu.</p> <p>Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred všeobecným súdom došlo k zbytočným prietiahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd z obsahu vyjadrení konajúcej sudkyne dospel k záveru, že sťažovateľka nezapríčinila prietahy v konaní.</p> <p>Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Priebeh konania zistený ústavným súdom z vyžiadaného vyjadrenia predsedu okresného súdu, ako aj aktuálne konajúcej sudkyne poukazoval na záver, že prietahy v konaní sú v prevažnej miere zapríčinené nekvalifikovaným postupom a rozhodovaním okresného súdu (mnohé jeho rozhodnutia boli zrušené), v dôsledku čoho konanie vo veci doteraz nie je právoplatne ukončené.</p> <p>Z uvedeného vyplýva, že posudzované konanie začalo 2. júla 2002 podaním návrhu navrhovateľom (bývalým manželom sťažovateľky), pričom konanie vo veci doteraz nie je právoplatne ukončené.</p> <p>Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09) taktiež konštatoval, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol.</p> <p>Vzhľadom na doterajšiu dĺžku namietaného konania v trvaní vyše 14 rokov bez právoplatného skončenia veci a vzhľadom na konštatovanú zjavnú neefektívnosť postupu okresného súdu, ktorého rozhodnutia boli opakovane zrušené odvolacím súdom, ústavný súd dospel k názoru, že okresný súd svojím postupom spôsobil zbytočné prietahy v konaní, čím došlo u sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a právo na úhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 242/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>26. augusta 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré sa začalo v roku 2008.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že posudzované konanie je exekučným konaním, v ktorom okresný súd realizuje svoje</p>

	<p>rozhodovacie právomoci v súlade s exekučným poriadkom. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nečinnosti okresného súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekučného konania a o jeho námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie sa predmet posudzovaného konania po právnej a skutkovej stránke javí ako zložitý s ohľadom na nutnosť posudzovania nielen formálnych, ale aj materiálnych podmienok vedenia exekučného konania (exekučného titulu), ako to potvrdzujú aj závery vyslovené Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v jeho uznesení z 28. januára 2015, ktoré sú ďalej citované.</p> <p>Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nečinnosti okresného súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekučného konania a o jeho námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie, okolnosťou spočívajúcou v správaní sťažovateľa, ktorá prispela k zvýšeniu časovej náročnosti posúdenia veci, bola podľa ústavného súdu aj početnosť opakovaných podaní sťažovateľa v exekučnom konaní a nutnosť riešenia dožiadaní iných štátnych orgánov konajúcich z podnetu sťažovateľa (aj jeho manželky ako povinnej v 2. rade). Ústavný súd preto uzatvoril, že v posudzovanom konaní sú dané okolnosti spočívajúce v správaní sťažovateľa, ktorými sťažovateľ prispel ku vzniku prieťahov.</p> <p>Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.</p> <p>Ústavný súd po oboznámení sa s priebehom posudzovaného konania konštatoval, že vzhľadom na nerozhodnutie okresného súdu o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu z 1. júla 2008 (doručenom okresnému súdu 5. septembra 2008) v období viac ako 6 rokov a nerozhodnutie o námietkach sťažovateľa proti exekúcii (predložených okresnému súdu 15. marca 2010) v období viac ako 5 rokov sa postup okresného súdu javil ako zmätočný a vyznačujúci sa pretrvávajúcimi neprimeranými prieťahmi. Ústavný súd pritom akceptoval obranu okresného súdu, ktorý vo svojom vyjadrení poukazoval na sťaženie postupu okresného súdu šikanóznym rozsahom podaní sťažovateľa a jeho manželky ako povinnej v 2. rade doručených okresnému súdu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že ani s prihliadnutím na zložitosť veci a správanie sťažovateľa uvedené nemohlo v celom rozsahu ospravedlniť neprimeranosť celkovej doby, počas ktorej okresný súd nerozhodol o odvolaní sťažovateľa a o jeho námietkach proti exekúcii.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € a právo na úhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 247/2015</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>26. augusta 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v exekučnom konaní,</p>

	ktoré sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Pokiaľ ide o prvé dve kritériá (zložitosť veci a správanie účastníka), ústavný súd nezistil žiadnu podstatnú skutočnosť, ktorá by mohla odôvodniť namietanú dĺžku konania.</p> <p>Pokiaľ ide o tretie kritérium (postup súdu), ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 101/2010 sa vyznačoval obdobiami buď úplnej nečinnosti alebo neefektívnej činnosti. Za prietahový postup okresného súdu v konaní považuje ústavný súd šesťmesačné obdobie predkladania spisu krajskému súdu ako nadriadenému súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku, k čomu došlo v čase od 26. júla 2011 do 25. januára 2012. Ďalej okresný súd konal neefektívne, keď v dôsledku nesprávneho poučenia sťažovateľa v súvislosti s podaným mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním bol spisový materiál vrátený z najvyššieho súdu späť na okresný súd, teda v období od 2. augusta 2012, keď okresný súd sťažovateľa nedostatočne poučil v súvislosti s podaným dovolaním až do 4. júla 2013, keď bol spisový materiál vrátený z najvyššieho súdu okresnému súdu. Najvyšší súd vo svojom prípise z 31. mája 2013 konštatoval: „<i>Súd prvého stupňa správne vyzval povinného na doplnenie neúplného dovolania, avšak nepoučil ho o následkoch neodstránenia väd. Právna úprava však obsahuje povinnosť súdu prvého stupňa nielen vyzvať na odstránenie väd, ale zároveň aj poučiť o následkoch ich neostránenia podľa § 218 ods. 1, teda o odmietnutí neúplného odvolania (dovolania).</i>“ Napokon do času rozhodovania o podanej sťažnosti ústavným súdom nie je o tomto podaní sťažovateľa rozhodnuté, keď okresný súd naposledy písomnou výzvou z 15. apríla 2015 vyzval sťažovateľa na vyjadrenie, či trvá na podanom mimoriadnom opravnom prostriedku. Osobitne je potrebné sa pozastaviť nad postupom okresného súdu v exekučnom konaní z pohľadu opodstatnenosti jeho trvania. V tomto ohľade je potrebné poukázať na skutočnosť, že súdny exekútor písomnými podaniami doručenými okresnému súdu 7. mája 2013 a 12. augusta 2013 žiadal okresný súd o zastavenie exekučného konania z dôvodu jeho ďalšieho neopodstatneného trvania podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v dôsledku rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11 C 3/2007-218 z 25. júna 2009. Taktiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že okresnému súdu bolo 21. marca 2014 doručené písomné vyjadrenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom obsahujúce rozsudok tohto súdu č. k. 5 P 175/2008-269 z 29. júna 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 17 CoP 70/2011-286 zo 16. novembra 2011, pričom na práve tieto rozhodnutia sa odvoláva aj okresný súd v uznesení sp. zn. 17 Er 101/2010 z 15. apríla 2015, ktorým bolo rozhodnuté o zastavení vedeného exekučného konania s odôvodnením, že „... rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené, pretože rozhodnutie 7P/163/2008-37 bolo iba predbežným opatrením a teda rozhodnutím 5P/175/2008-69 v spojení s rozhodnutím 17CoP/70/2011-286 došlo k rozhodnutiu vo veci samej, z tohto dôvodu predbežné opatrenie zaniklo“. Z uvedeného bolo zrejmé, že okresný súd disponoval potrebnými podkladmi na zastavenie vedeného exekučného konania už v čase od 21. marca 2014, resp. o skutočnosti, pre ktorú bolo možné zastaviť vedené exekučné konanie, bol upozorňovaný súdnym exekútorom už v čase od 7. mája 2013 a urgenciou od 12. augusta 2013, pričom k zastaveniu exekúcie pristúpil až príslušným rozhodnutím vydaným 15. apríla 2015, ktorého vydanie ústavný súd vníma len ako reakciu na podanú sťažnosť sťažovateľa ústavnému súdu. Z uvedeného bolo zrejmé, že postup okresného súdu vo veci bol neefektívnym, a to v čase od 2. augusta 2012, keď sťažovateľa nedostatočne poučil v súvislosti s podaným dovolaním, až v podstate do času prijatia podanej sťažnosti ústavnému súdu, pretože práve z dôvodu nedostatočného poučenia bol spisový materiál vrátený späť z najvyššieho súdu okresnému súdu, ktorému bol doručený 4. júla 2013, pričom okresný súd opätovne vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podaného podania až písomnou výzvou z 10. novembra 2014 a ďalšou výzvou z 15. apríla 2015. Druhou úrovňou neefektívnej činnosti okresného súdu bolo obdobie od 7. mája 2013 až do 15. apríla 2015, keď došlo k zastaveniu vedeného exekučného konania, pričom otázka opodstatnenosti vedeného exekučného konania bola prítomná už od jeho začatia a zrejme aj z podaní sťažovateľa (ako povinného), ktorý navrhoval jej zastavenie, napr. aj v podaných opravných prostriedkoch. Obdobím nečinnosti okresného súdu bolo zdĺhavé predloženie spisového materiálu krajskému súdu ako odvolaciemu súdu v čase od 26. júla</p>

	<p>2011 do 25. januára 2012. V súhrne tak okresný súd nekonal alebo konal neefektívne v období tri a pol roka z celkovej doby piatich rokov prebiehajúceho konania.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 101/2010 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať bez zbytočných prieťahov, keďže zo zistení ústavného súdu vyplýva, že tento uznesením z 15. apríla 2015 vedené exekučné konanie zastavil.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadošťačenie v sume 1 500 € a právo na úhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 205/2015
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	26. augusta 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v exekučných konaniach.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd predovšetkým konštatoval, že rozhodovanie súdu v exekučnom konaní nie je v zásade takým rozhodovaním, ktoré vyžaduje dokazovanie. Je to dané tým, že o veci účastníkov exekučného konania už bolo právoplatne rozhodnuté a existuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré je podkladom na nariadenie exekúcie, alebo existuje iný vykonateľný exekučný titul ustanovený v § 41 Exekučného poriadku, ako to je aj v oboch uvedených prípadoch, t. j. v oboch konaniach vedených pod sp. zn. 4 Er 714/2008 a sp. zn. 7 Er 169/2008. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporu, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má proti oprávnenému povinný. Ústavný súd ani v jednom z preskúmaných konaní nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o ich právnej alebo skutkovej zložitosti, ktorá by mohla byť dôvodom predĺženia uvedených konaní.</p> <p>Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria – správania sťažovateľa je potrebné prihliadnúť aj na status sťažovateľa v preskúmaných konaniach.</p> <p>V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 Er 714/2008 má sťažovateľ ako bývalý manžel povinnej postavenie účastníka konania pre ten jeho úsek, v ktorom sa vykonáva dražba nehnuteľnosti, ktorých spoluvlastníkom je spolu s povinnou v 2. rade. Správanie sťažovateľa v tomto konaní možno označiť ako pasívne. V tejto súvislosti je potrebné podľa ústavného súdu poukázať aj na podiel sťažovateľa na predĺžení uvedeného konania o takmer dva roky vzniknuté v dôsledku toho, že mu nebolo možné doručiť uznesenie o neschválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti patriacej do jeho spoluvlastníctva.</p> <p>V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 Er 679/2008 má sťažovateľ postavenie povinného v 1. rade a jeho správanie v ňom možno označiť za pasívne.</p>

Sťažovateľ mal vedomosť o uvedenom konaní a napriek tomu okresnému súdu neoznámil zmenu miesta svojho pobytu. V dôsledku tejto skutočnosti následne vznikli v tomto konaní problémy s doručovaním viacerých písomností sťažovateľovi, a tým aj k následnému vzniku zbytočných prieťahov, o ktoré sa dĺžka tohto konania predĺžila.

Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v posudzovaných konaniach došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu pri rozhodovaní v uvedených veciach. Ústavný súd pritom prihliadol na to, že okresný súd, ktorého ako porušovateľa svojich práv sťažovateľ označil vo svojej sťažnosti, sa stal súdom príslušným na rozhodovanie v predmetných veciach až od 1. januára 2008. Pri skúmaní postupu okresného súdu ústavný súd vychádzal zo sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia okresného súdu, ale aj zo spisových materiálov v predmetných veciach.

V konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 714/2008 bol Okresnému súdu Trnava doručený 9. januára 2003 návrh súdneho exekútora na schválenie príklepu zo 6. decembra 2002, ktorý bol uznesením tohto súdu zo 14. februára 2003 (právoplatným 24. februára 2003) schválený. Súdny exekútor 18. júla 2005 doručil Okresnému súdu Trnava návrh na schválenie rozvrhu z výťažku dražby nehnuteľností, o ktorom rozhodol okresný súd svojim uznesením až 30. októbra 2012 tak, že ho neschválil (medzičasom bola 8. októbra 2010 zaslaná súdному exekútorovi výzva na vyčíslenie trov exekúcie a 30. decembra 2010 bola okresnému súdu doručená odpoveď na jeho výzvu). Z uvedeného vyplýva, že rozhodovanie o návrhu na schválenie rozvrhu z výťažku dražby nehnuteľností trvalo príslušným súdom spolu viac ako sedem rokov a tri mesiace. Okresnému súdu bol 2. júna 2015 doručený nový návrh na schválenie opakovaného rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností, o ktorom do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo rozhodnuté.

Predseda okresného súdu vo svojej argumentácii k sťažnosti sťažovateľa poukázala na nedostatočné personálne a organizačné obsadenie tohto súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej organizačné problémy súdov nie je možné preniesť na účastníkov konania tak, aby následne utrpeli ujmu spočívajúcu v porušení ich základných práv. Podľa právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 14/00 otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní (mutatis mutandis IV. ÚS 84/02, I. ÚS 113/02, III. ÚS 125/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 714/2008 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 679/2008 okresný súd podľa zistenia ústavného súdu nepostupoval plynulo s primeranými časovými odstupmi medzi jednotlivými procesnými úkonmi. O pravdivosti uvedeného tvrdenia svedčí okrem iného aj fakt, že o návrhu súdneho exekútora o udelenie súhlasu so znížením ceny draženej nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom bol povinný v 3. rade, doručenom Okresnému súdu Trnava 17. februára 2009, bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu z 27. júna 2014, t. j. po viac ako štyroch rokoch a štyroch mesiacoch (procesné úkony, ktoré v tejto súvislosti vykonával, smerujúce k získaniu nového znaleckého posudku na ohodnotenie nehnuteľnosti boli vyvolané práve dlhodobou procesnou nečinnosťou okresného súdu v predmetnej veci). Postup okresného súdu bol poznačený nečinnosťou aj v prípade návrhu súdneho exekútora na schválenie príklepu udeleného pri dražbe ďalšej nehnuteľnosti povinného v 3. rade doručeného mu 3. apríla 2012, o ktorom tento súd rozhodol uznesením 17. februára 2015, t. j. po viac ako dvoch rokoch a desiatich mesiacoch, tak, že ho schválil. Prieťahy v konaní okresného súdu boli zistené aj vo vzťahu k návrhu na schválenie výťažku dražby nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného v 3. rade (doručenému 17. decembra 2013), o ktorom tento súd rozhodol uznesením až po viac ako jednom roku a šiestich mesiacoch uznesením z 11. júna 2015 tak, že ho neschválil z dôvodu nesprávneho výpočtu trov exekúcie. Ústavný súd konštatoval, že uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu, ku ktorým došlo bez toho, aby okresnému súdu bránila v jeho ďalšom procesnom postupe zákonná prekážka, je potrebné označiť za zbytočné prieťahy.

V súvislosti s argumentáciou predsedníčky okresného súdu týkajúcou sa personálnej a

	<p>organizačnej preťažnosti tohto súdu ústavný súd odkázal na svoju už spomínanú judikatúru, podľa ktorej tieto dôvody nemôžu v konečnom dôsledku zbaviť štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutých konaniach konať bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a právo na úhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 201/2015
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	26. augusta 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o jej návrhu, ktorým sa domáhala, „aby Okresný súd Zvolen... zaviazal S. Š. ako odporkyňu zaplatiť Sťažovateľke sumu 5.607,88 Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia“. Konanie začalo v roku 2008.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti, ktoré patrí k štandardnej rozhodovacej činnosti súdov. Po skutkovej stránke tiež nebolo možné hodnotiť vec ako zložitú, pričom však bolo potrebné uviesť, že rozhodnutie vo veci si vyžaduje vypracovanie znaleckých posudkov.</p> <p>Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Právny zástupca sťažovateľky neoznámil zmenu sídla kancelárie, v dôsledku čoho bola zásielka okresného súdu s uznesením okresného súdu č. k. 16 C 121/2008-37 zo 16. januára 2008, ktorým bola sťažovateľka oslobodená od súdnych poplatkov, opakovane vrátená ako nedoručená. Doručenie predmetného uznesenia, bez ktorého nemohol okresný súd vo veci konať, tak bolo úspešné až po troch mesiacoch od jeho vydania predmetného uznesenia z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky. Na výzvu okresného súdu z 27. januára 2009 na oznámenie svedkov v lehote 7 dní reagoval právny zástupca sťažovateľky až po jednom mesiaci, a to až na urgenciu okresného súdu 27. januára 2009. Na výzvu okresného súdu z 28. septembra 2010 na vyjadrenie k znaleckému posudku č. 129/2010 v lehote 10 dní reagoval právny zástupca sťažovateľky opätovne až po urgencii okresného súdu 22. novembra 2010. Pojednávanie nariadené na 30. apríl 2011 bolo odročené na 30. máj 2011 z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky, ktorý sa na pojednávanie nedostavil pre poruchu na motorovom vozidle.</p> <p>Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2</p>

	<p>ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.</p> <p>Ústavný súd považoval za potrebné na úvod tretieho hodnotiaceho kritéria uviesť, že konanie na okresnom súde začalo 14. októbra 2008 a do dnešného dňa, teda ani po uplynutí takmer 7 rokov nebolo vo veci rozhodnuté ani prvostupňovým súdom, pričom takáto dĺžka konania je sama osebe na prvom stupni neprimeraná a dochádza ňou k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. dohovoru.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a právo na úhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	

Spracoval: Mgr. Tomáš Majerník

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.